

Gittemie Eriksen

Skamferet

Bogvægten

BOGFIDUSEN

„En krimi med historier i flere lag.
Spænding, forfærdelse og følelses-
ladet læsning.“

Fru Thulstrup

Krimi

Af samme forfatter

Kriminalromaner i serien om Pia Holm

Bedraget (2012)

Forblændet (2013)

Forsvundet (2015)

Hævnet (2017)

Kriminoveller i serien med Pia Holm

Bestjålet - novelle (2013)

Bundet - novellesamling (2013)

Druknet - novellesamling (2015)

Hvad Du Ønsker (2012)

Bøgerne kan læses uafhængigt af hinanden, da hver enkelt bog har et afsluttet plot. Karaktererne udvikler sig dog fra bog til bog, og derfor giver det mening at læse dem i den skrevne rækkefølge.

Dette er femte bog i serien om retsmediciner Pia Holm og politikommissær Lars Andersen.

Indholdsfortegnelse

Prolog

Søndag den 11. marts 2018

1. Kapitel
2. Kapitel
3. Kapitel
4. Kapitel
5. Kapitel
6. Kapitel
7. Kapitel
8. Kapitel
9. Kapitel

Mandag den 12. marts

10. Kapitel
11. Kapitel
12. Kapitel
13. Kapitel
14. Kapitel
15. Kapitel
16. Kapitel
17. Kapitel
18. Kapitel

Tirsdag den 13. marts

19. Kapitel

20. Kapitel

21. Kapitel

22. Kapitel

23. Kapitel

24. Kapitel

25. Kapitel

26. Kapitel

27. Kapitel

Onsdag den 14. marts

28. Kapitel

29. Kapitel

30. Kapitel

31. Kapitel

32. Kapitel

33. Kapitel

Torsdag den 15. marts

34. Kapitel

35. Kapitel

36. Kapitel

37. Kapitel

38. Kapitel

39. Kapitel

40. Kapitel

41. Kapitel

42. Kapitel

Fredag den 16. marts

- 43. Kapitel
- 44. Kapitel
- 45. Kapitel
- 46. Kapitel
- 47. Kapitel
- 48. Kapitel
- 49. Kapitel
- 50. Kapitel
- 51. Kapitel
- 52. Kapitel
- 53. Kapitel
- 54. Kapitel
- 55. Kapitel
- 56. Kapitel
- 57. Kapitel
- 58. Kapitel

Lørdag den 17. marts

- 59. Kapitel
- 60. Kapitel
- 61. Kapitel
- 62. Kapitel
- 63. Kapitel

Søndag den 18. marts

- 64. Kapitel
- 65. Kapitel
- 66. Kapitel

Mandag den 19. marts

67. Kapitel

68. Kapitel

69. Kapitel

70. Kapitel

71. Kapitel

72. Kapitel

73. Kapitel

74. Kapitel

75. Kapitel

Tirsdag den 20. marts

76. Kapitel

77. Kapitel

78. Kapitel

79. Kapitel

80. Kapitel

81. Kapitel

82. Kapitel

83. Kapitel

Onsdag den 21. marts

84. Kapitel

85. Kapitel

86. Kapitel

87. Kapitel

Torsdag den 22. marts

88. Kapitel

89. Kapitel

90. Kapitel

- 91. Kapitel
- 92. Kapitel
- 93. Kapitel
- 94. Kapitel
- 95. Kapitel
- 96. Kapitel
- 97. Kapitel
- 98. Kapitel
- 99. Kapitel
- 100. Kapitel
- 101. Kapitel
- 102. Kapitel
- 103. Kapitel
- 104. Kapitel
- 105. Kapitel
- 106. Kapitel
- 107. Kapitel

Fredag den 23. marts

- 108. Kapitel
- 109. Kapitel
- 110. Kapitel
- 111. Kapitel
- 112. Kapitel
- 113. Kapitel
- 114. Kapitel
- 115. Kapitel
- 116. Kapitel
- 117. Kapitel

118. Kapitel

119. Kapitel

120. Kapitel

121. Kapitel

122. Kapitel

123. Kapitel

124. Kapitel

125. Kapitel

126. Kapitel

Mandag den 26. marts

127. Kapitel

128. Kapitel

129. Kapitel

130. Kapitel

Prolog

Skønheden og det gode sov, kun ondskaben var endnu vågen. Det var sådan, det var. Ingen andre ville komme til at se hendes skønhed igen. Når de fandt hende, ville den være borte for evigt. Verden var befriet for endnu en skøge.

Børsten gled ubesværet gennem det blanke, mørke hår. Månen spejlede sig i det og gav hendes ansigt et nærmest guddommeligt skær, der fyldte ham med en dyb tilfredsstillelse. Hun havde givet ham al den nydelse, han kunne drømme om. Hendes før så velskabte krop, hendes engang hvide, faste hud. Han rettede på en vildfaren hårlok og lod sin hånd glide ned over hendes forslåede ansigt.

Et sted i ham ønskede, at alle ville se hende, som han havde set hende: ung, yndefuld og smuk. Han mindedes hendes glade sang under bruseren og hendes milde latter, når hun så Anders And-tegnefilm fredag aften. Hendes hjælpsomhed, når hun bar nabokonens indkøbsposer op ad trappen, og hendes glæde ved børn. Hun havde arbejdet som pædagog i en børnehave, og ingen kunne være i tvivl om, at hun havde elsket det.

Samtidig følte han en sorg over, at deres liv sammen var forbi. Han havde elsket hende, som han kun kunne elske smukke kvinder, der underkastede sig ham. Men som med alt andet godt fik også det en ende.

Han lagde sig ved siden af hende og studerede dem i spejlet. Hendes forslåede ansigt og krop ved siden af hans. Det var hans værk. Ham, der havde magten.

“Kan du se, hvad jeg sagde? Jeg kom tilbage.” Han trak mobilen op af lommen og tog et billede af dem sammen. “Smil, skat.”

Han så op på månen og vidste, at tiden var inde til at lade verden se hende. Hun var ikke længere hans alene, selv om deres tid sammen havde været så kort. Men han kunne ikke længere holde hende for sig selv. Det var sådan, det skulle være. Hun var hans i en tid, og så måtte han sende hende tilbage til verden, men først når han havde suget al skønheden ud af hendes velskabte krop. Han nød synet af mærkerne på hendes arme. Så igen billederne for sig af sine hænder om hendes hals. Åh, hendes skrig i natten. Tanken gav ham jern på igen. Skulle han vente med at aflevere hende?

Nej, han havde før begået fejl, det måtte han ikke gøre igen. Der var alt for meget på spil nu. Han lagde blomsterne til rette og placerede en mørkerød rose på hendes bryst og foldede hendes hænder ovenpå. Han bukkede sig ned, kyssede hende på panden og gik. Denne gang uden at låse døren.

Søndag den 11. marts 2018

1.

Pia Holm smækkede benene op på puffen og lænede sig godt tilbage i den grå flyder, som Britt strategisk havde placeret foran det store panoramavindue med udsigt over Guldborgsund.

“Det er da lidt af et scoop det her, hva’?” Pia nikkede mod vinduet.

“Ja. Hvidvin eller te?”

“Vi er i bil, så bare te.”

Britt forsvandt ud i køkkenet. Pia burde rejse sig og hjælpe med at bære ind, men orkede ikke. Hun følte sig udmattet helt ind i knoglerne. Alt for mange nætter med for lidt søvn. Hvorfor havde det ikke føltes så hårdt, dengang det var lagengymnastik, der havde holdt hende vågen om natten? Der burde uddeles en præmie til alle enlige mødre. Moderskabet var hårdt undervurderet i forhold til arbejdslivet. “Pas nu på dig selv,” sagde folk altid, hvis man havde mange opgaver på jobbet, men når det var privat, så var der ikke så megen medfølelse. “Du har jo selv bestemt, at du ville have barn.” Pia sukede dybt. Som om de fleste ikke også selv havde søgt deres job.

“Hvad er der galt?” Britt var tilbage med en bakke med to krus - ét med kaffe og ét med te, to glas og en kande med vand.

“Bare din udsigt. Den er fantastisk selv på denne årstid.”

“Ja, det var noget af det, vi faldt for ved huset. Og så ligger det dejlig tæt på Føtex. Nu skal jeg bare have gjort noget ved det brune helvede, der hersker indendørs.”

Pia lo og vidste, at Britt hentydede til det rå murværk, de brune fliser og alt fyrretræet, der dominerede det rummelige hus, hvor hun havde talt hele tre børneværelser på rundturen.

“Men er I ellers glade for at bo her?”

“Jeg glæder mig til at få styr på haven til sommer.” Hun skulede over mod sønnen Elias. “Hvis jeg får lov.”

“Er han så besværlig?” Pia drejede sig, så hun kunne se hen mod børnene, der legede på et tæppe på gulvet midt i vinkelstuen. Det varmede hendes hjerte at se, hvordan Alissa puslede om den tyve måneder gamle Elias. Hun var en god pige. Det var der heldigvis masser af tegn på. Pia havde ellers haft sine bange anelser under graviditeten, som hun først gjorde alt for at benægte, og som siden holdt hende vågen om natten med spekulationer om, hvem der var far, og om hun nærrede et monster i sit indre. Hun havde håbet på, at Nick Brigham, en amerikansk forretningsmand hun havde mødt i Tivoli og tilbragt en weekend med, havde leveret den vitale sæd, samtidig med at hun havde frygtet, at det kunne være Yurk Staniskenskow, en brutal højre hånd for hendes daværende kæreste og elsker, Didi. Men det havde selvfølgelig vist sig at være Didi, der matchede DNA'et. Selv om hun havde været forblændet af hans charme, var hun ikke blind for den brutalitet, han udøvede. Hun havde selv lagt krop til mere end én gang. Yurk og Didis mishandling havde sendt hende på hospitalet, og hun havde været tæt på at miste barnet. I dag skammede hun sig over, hvor ofte hun under graviditeten havde ønsket, at hun havde aborteret. Alissa var det bedste, der var sket hende, og der var ingen tegn på, at hendes fars ondskab groede i hende.

Efter Alissas fødsel havde Pia taget imod stationens tilbud om psykologsamtaler. Ikke for sin egen skyld, men for datterens skyld. Hun havde ansvaret for hendes liv nu og følte sig forpligtet til at gøre det bedre, end hun selv havde lært hjemmefra. Derfor havde hun ladet sig overtale til

psykologen efter en rigtig god snak med veninden Lisa, som hun betragtede som et af de klogeste mennesker i sit liv.

“Nej, men... Årh, pissevære med det! Jeg er gravid!”

“Hvad?” Pia var alt for langt væk i sine egne tanker til, at hun kunne huske, hvad hun havde talt med Britt om.

“Jeg har lige fundet ud af det her til morgen. Jeg har ikke engang været hos lægen endnu.” Britt strålede om kap med den smukke udsigt.

“Men har du taget en graviditetstest?” Så der var en grund til, at de havde købt den store kasse med tre børneværelser.

“Ja, jeg ved godt, jeg ikke burde fortælle nogen om det endnu, men jeg er bare så lykkelig.” Hun faldt Pia om halsen, før hun kunne nå at sige tillykke.

Pia kunne ikke forestille sig at skulle have endnu et barn. Hun følte sig ret sikker på, at Alissa ville blive enebarn. Datteren var en velsignelse i hendes liv, men hun havde ikke været planlagt. Faktisk havde Pia gået i frygt det meste af graviditeten og havde alvorligt overvejet en abort.

“Det er dejligt for jer. Hvad siger Rune til det?”

“Han er lige så glad, som jeg er.”

“Hvor er han forresten?”

“På jagt. Han er først hjemme i eftermiddag. Men hvad med dig? Skal Alissa have en lillesøster?”

“Nej, ikke fra min side. Det er nok med hende.” Pia så på datteren. Hendes mørke hår og grønne øjne. Der var ikke megen tvivl om, hvem faderen var. Ikke længere, men hvor ofte havde hun ikke ønsket, at det havde været Lars, der var far til hendes barn. Rolige, besindige Lars. Men så heldig havde hun ikke været. Alissas far var en dømt forbryder, der sad fængslet på tredje år.

Britt ænsede sikkert, at det var et følsomt emne, så hun kaldte børnene hen til et glas vand.

“Du er dygtig til at lege med Elias, Alissa.” Britt aede hende på kinden og rakte hende et halvfylt glas vand.

Alissa drak begærligt, mens hun forsøgte at smile til Britt. Da hun satte glasset fra sig, sagde hun tak. Britt støttede Elias' glas, mens han drak af det, og spurgte, om de fik bygget noget fint med legoklodserne. Elias nikkede med hele glasset med det resultat, at han spildte på gulvet og ned ad sig. Pia rejste sig og løb ud i køkkenet efter en meter køkkenrulle.

“Tak, det er mig, der er et fjols. Jeg ved godt, at jeg ikke skal tale til ham, når han drikker.”

Pia satte sig og trak Alissas varme, bløde krop ind til sig. Hun nåede at indsnuse hendes milde duft, inden datteren rev sig løs og trak Elias med hen til tæppet. Hun følte sit hjerte svulme op af kærlighed til sin datter. Det var, som om hun viskede de mørke skygger fra fortiden ud og gjorde alt godt igen. Alt det hun havde været udsat for i sit snart fyrreårige liv.

“Ingen rendezvouser for tiden?” Britt lagde køkkenrulleklumpen på bakken og lænede sig tilbage med kaffekruset mellem hænderne.

“Nej. Det er ikke så nemt med sådan en størrelse. Du får helt sikkert mere, end jeg gør.” Pia kunne se på Britts svage smil, at det glædede hende, at rollerne for en gangs skyld var byttet rundt. Det var et træk, hun så hos de fleste af veninderne. Skadefro over andre kvinders ulykke. En egenskab Pia aldrig havde forstået. Hvordan kunne man føle sig bedre tilpas ved andres smerte? Det burde nok ikke undre hende så meget, for det var, hvad hun havde oplevet lige fra sin tidlige barndom, selv om hun også havde set smerten i sin mors øjne.

“Skal jeg lave mere te?”

“Nej, det er fint. Sig mig, har Lars ikke forandret sig på det sidste?”

“Det har jeg ikke bemærket. Hvordan mener du?”

“Jeg ved ikke...”

“Nej, nu stopper du! Er du nu forelsket i ham?”

Pia bed sig i underlæben og forsøgte at genvinde kontrollen over samtalen. Det havde været dumt at bringe ham på bane. Lars Andersen var formelt deres chef. Sådan havde det ikke været, dengang de var sammen. Da var han kriminalassistent i Nykøbing F., og hun var retsmediciner på Retsmedicinsk Institut i København.

Britt havde først været i kriminalafdelingen, hvor hun var startet som kontorelev under Uffe Hansen, og hun var fortsat i Afdelingen for Personfarlig Kriminalitet, da den blev oprettet efter politireformen. Hun havde været på stationen længere, end Lars havde. Uffe Hansen, der dengang havde været kriminalchef, var i dag chef for hele politikredsen, mens Lars var leder af APK. Britt var afdelingens uundværlige blæksprutte og sekretær, mens Pia var leder af den retsmedicinske afdeling, der fysisk lå på Nykøbing Falster Sygehus, og derfor refererede hun til sygehusdirektøren omkring det overordnede og til Lars, når det handlede om de enkelte sager.

“Han har rendt med tungen ud af halsen efter dig, siden han mødte dig første gang for snart syv år siden, og hvis vi ser bort fra de få uger, I var sammen, så har du ikke lavet andet end at afvise ham. Nu har han endelig fundet en erstatning, så skal du ikke ødelægge det for ham.”

Britts ord burde fornærme hende, hvis ikke det var, fordi det var fuldstændig i overensstemmelse med sandheden. Hun havde haft rigelig lejlighed til at involvere sig med Lars, og nu var den forpasset. Lars havde en anden, og han virkede glad for hende, så Pia skulle holde nallerne for sig selv. Der var bare lige det, at hun ikke var vant til at få et nej fra en mand.

2.

Han nød synet af hendes nøgne krop, som hun lå viklet ind i dynen med et ben hen over ham. Han kærtegnede hendes hofter og pustede en blond hårlok væk fra hendes arm. Han måtte suge det hele til sig, inden hun vågnede, for han vidste, at hun straks ville trække dynen over sig. Af én, der arbejdede med menneskehjernens begrænsninger og frygt, havde hun utrolig mange fobier selv. Han måtte ikke se på hende, når hun var nøgen. Han måtte ikke se hende i bad. Og hun ville ikke gå i stramtsiddende eller udringet tøj. Det kunne godt irritere ham, men hendes generthed kunne også have sin charme, som han havde lært at leve med. Men derfor kunne han alligevel godt savne en smule mere frigjorthed og seksuel udfoldelse.

Lars Andersen havde mødt Rebekka Lange i forbindelse med en sag, hvor de havde haft brug for en profilering af den formodede gerningsmand. Han havde inviteret hende på middag, og så var det ikke blevet til mere før et års tid senere, da de igen var rendt ind i hinanden. I starten havde de holdt det hemmeligt, men det sidste år havde de betragtet sig som et par.

Lars så over på vækkeuret. Klokken var halv elleve. Han kunne ikke huske, hvornår han sidst havde sovet så længe. Han havde siddet oppe hele natten for at vente på, at Mikkel ringede og skulle hentes fra en fest hos en klassekammerat i Gundslev. Klokken havde været halv fire, før han var kravlet i seng til Rebekka, og det var lykkedes ham at overtale hende til sex. De var begge faldet i søvn lige efter, og det var årsagen til, at hun nu lå nøgen ved siden af ham. Ellers plejede hun at stå op og gå på badeværelset, inden hun kom i seng igen. Fuldt påklædt i en pyjamas.

Der var helt stille i huset, så Mikkel sov også stadig. Han ville sikkert sove til langt ud på eftermiddagen, stå op til aftensmad og sidde og se groggy ud ved middagsbordet. Lars vidste, at det ville irritere ham, så han måtte hellere finde løbetøjet frem og få brændt noget energi af. Først skulle han bare have viklet sig ud af Rebekkas ben. Da han

forsøgte at glide ud af sengen, vendte hun sig mere om mod ham og lagde en hånd på hans brystkasse. Måske ville hun vågne nu, så de kunne tage en tur mere?

Han kærtegnede hendes hånd, tog den op og kyssede hendes fingre. Hun så søvnigt på ham med de gyldenbrune øjne.

“Godmorgen, min skønne.”

“Godmorgen.” Hun strakte sig hen over ham og kvalte et gab. “Hvad fedter du for?” Hun trak dynen om sig. “Vi burde købe en ny seng. Den her er alt for hård.”

Hvad han fedtede for? Hvis han ikke vidste bedre, skulle man tro, at de havde været gift de sidste syv år og var nået til bebrejdelser og mistro-fasen. Og hvad var der nu galt med sengen? Den var da ikke så gammel igen. Han havde købt den, da han var blevet skilt fra Grete, men dengang havde Mikkel heller ikke været startet i skole endnu, og nu var han ved at være færdig med gymnasiet.

“Jeg fedter ikke. Er du ikke min, da?”

“Man kan ikke eje andre mennesker. Var du på vej op?” Hun vendte sig rundt, så hun lå på ryggen ved siden af ham.

“Nej, jeg nød synet af dig og tænkte på, hvordan jeg skulle forføre dig, så jeg kunne få lov til at vise dig et par tricks?”

Hun så skeptisk på ham og rejste sig så. “Det må blive en anden gang, for jeg skal tisse.” Hun fandt pyjamasskjorten på gulvet og trak den over sig, da hun trippede ud på badeværelset.

Så kunne han vel lige så godt tage løbeskoene på. Han rejste sig op og fandt et par sorte løbebukser med reflekser ned langs siden. Han tog dem på sammen med en blå trøje og en løbejakke i refleksgul. Det var vinter og derfor potentielt mørkt hele dagen, så det var det rene selvmord at løbe ud på stier og veje i sort løbetøj, selv om det desværre var dét, de fleste gjorde.

Lars kiggede ind til Mikkel, der stadig sov tungt, før han gik ned og drak et glas juice. Han snørede løbeskoene og

gav sig hen til benenes monotone bevægelse hen over asfalten.

3.

Det kolde vand var spejlblankt, og på stenrevet hvilede en flok spættede sæler. Mellem strandbredden og sælerne vuggede en stor flok blishøns. De var let genkendelige med deres hvide næb og store, hvide pandeblis. Hun ville have nydt gåturen med Max ved sin side, men nu var skønheden blot en kontrast til følelserne i hende.

“Skal vi ikke bare opgive det og ringe efter hjælp?” råbte Lau bag hende.

“Hvem vil du ringe til?” Han trak på skulderen.

“Desuden vil jeg aldrig tilgive mig selv, hvis vi ikke finder ham. Max! Max, hvor er du?” Hendes stemme lød mere og mere desperat for hver gang, hun kaldte. Hun kunne høre Lau løbe bag sig, men hun ville ikke vente på, at han indhentede hende.

“Måske er han kommet noget til. Max? Max!” Det isnende kolde vand slog mod hendes vandrestøvler, og hun overvejede at vende om og lede et andet sted, da hun fik øje på en anløbsbro. Hvis der var en bro, måtte der også være et hus. Måske var der nogle venlige mennesker, der havde lukket ham ind, givet ham lidt vand og varme.

Det havde virket som sådan en god idé at tage på en overlevelsestur på Avnø. Ligge i sovepose i et shelter og se på den stjerneklare himmel. Det havde også været hyggeligt, indtil Max var stukket af. Den hyggelige tur havde forvandlet sig til et mareridt. De havde ledt efter ham i over en time nu. Hun havde haft Max, siden hun flyttede hjemmefra som tyve-årig. Hun havde aldrig brudt sig om at komme hjem til et tomt hus eller at være alene hjemme. Max havde været hendes tryghed og hendes mest fortrolige

ven i rækken af kærester, der var kommet og gået som årstidernes skiften. Lau havde været anderledes end alle de andre. Hun havde faktisk troet, at han ville fri til hende under de romantiske stjerner, men de havde bare ligget arm i arm hele aftenen med Max for deres fødder. Og nu var han væk. Det var, som om han havde fået færtten af noget, men når de mødte en hare eller en fasan på deres gåture, havde hun aldrig problemer med at kalde ham til sig. Måske havde han ikke hørt hende? Han var nået langt væk, før hun anede uråd, fordi hun og Lau havde skændtes.

Da hun kom tættere på, kunne hun se, at broen var ødelagt. Huset, der dukkede frem bag træerne, så også ud til at trænge til en kærlig hånd.

“Max? Max, hvor er du?”

“Kan du se ham?” Lau var lige bag hende nu.

“Shyy!” Hun holdt hånden op og stod stille, mens hun lyttede. Dér var det igen. En svag piben. “Max? Er det dig?” Nu blev lyden højere, og der var bevægelse oppe ved huset. “Max! Ja, kom her!” Dér var han. Det var ham, hun havde hørt, men hvorfor ville han ikke komme hen til hende? “Er du kommet noget til? Er der sket noget, Max?” Hun kunne høre usikkerheden og frygten i sin stemme. Hunden peb og rejste sig op ad døren ind til huset.

“Hvad er der galt? Er han kommet til skade?” Lau var lige bag hende.

“Det tror jeg ikke, men han vil ind i huset.” Hun satte sig på hug ved siden af ham og trak ham ind til sig. Han slappede af et øjeblik, men rev sig så løs og begyndte at pibe igen, mens han så på døren ind til huset.

“Vi kan jo prøve at banke på, måske bor der en gammel dame, som er faldet?” Lau bankede på døren, men der kom intet svar.

Maja så sig omkring. Græsset i haven var højt. Udhuset lignede noget, der var nedrivningsværdigt, og flere ruder i huset var smadret.

“Jeg tror ikke, her bor nogen.”

Lau tog i døren. Dørhåndtaget gav efter, men døren bandt. Den var ikke låst.

“Lad os se, hvad der er derinde, som har gjort Max så oprørt.” Han trådte forsigtigt ind i det mørke hus. En frygtelig stank slog imod dem. Det måtte være dét, Max havde reageret på.

“Jeg kan ikke li’ det, Lau. Vi har fundet Max, lad os gå igen.”

“Nu er vi her jo.” Lau forsvandt ind i huset.

Hun tørrede sine støvler af på den hullede måtte og fulgte efter. Lau var standset i køkkenet. Stivnet.

“Lau?”

“Kom ikke herind. Hold Max væk.”

Det var allerede for sent. Hunden var strøget lige forbi dem og ind i stuen. Hun maste sig forbi Lau for at se, hvad der skete, og fortrød straks, at hun ikke havde lyttet til hans advarsel.

Midt i den ellers tomme stue lå resterne af, hvad der formentlig engang havde været en kvinde. Hendes lange, blonde hår lå spredt ud på gulvet, og der stod lys omkring hendes opløste krop. Hoftebenene stak op mellem et læderagtigt materiale, og ansigtet var væk. Maja tog hånden for munden og løb ud. Hun kastede op på den hullede måtte. Lau kom bag hende med Max i favnen. Han skubbede hende ud ad døren og trak den til bag sig.

“Vi må hellere ringe efter politiet.”

Hun tog Max, knugede ham ind til sig og så ud på vandet, hvor blichønsene kom løbende på vandoverfladen, før de skræppende lettede. En stor havørn cirklede ned mod dem og fangede en blichøne i flugt.

Politikommisær Lars Andersen havde aldrig været på Avnø før, men det var ikke svært at få øje på, at det sydsjællandske sted var en attraktion i sommerhalvåret, hvor skoleklasser tog på udflugt, familier på skovtur og områdets beboere luftede deres hunde på det omfattende stisystem med udsigt ud over Avnø Fjord og Smålandsfarvandet. Dét, han ikke begreb, var, hvad man lavede på dette halvøde sted en kold weekend i januar. Han så over mod det unge par, der stod med tæpper omkring sig ved siden af en sølvfarvet Yaris, mens han helt automatisk tog ned i lommen efter en cigaret, indtil han kom i tanke om, at han endnu engang var holdt op med at ryge. Denne gang på Rebekkas foranledning. I starten havde hun tilbudt ham et blowjob, hver gang han havde rygetrang, for at aflede hans tanker, men på det seneste var der blevet længere og længere imellem den slags tilbud. Han kunne ane en hund på bagsædet af Yarisen. Labrador, gættede han på.

“Lars! Lars! Herovre!” Kim Lystrup viftede med armene ved en politibil, der holdt på pladsen foran naturskolen. “Jeg har ringet efter én, der kan låse op for os.”

Lars nikkede bifaldende og hilste på de omkringstående betjente. De fleste var fra stationen i Vordingborg, og han kendte dem ikke ved navn. De var en del af Esben Pedersens folk. Han var leder for de udkørende patruljer. På nær Kim Lystrup, som han havde overtaget sammen med fusionen mellem de forskellige afdelinger for personfarlig kriminalitet i politikredsen. Han var ikke sikker på, at han ville have sagt ja til Ulvens tilbud, om at han kunne blive leder af APK, hvis han havde vidst, at han skulle fusionere med både Nakskov og Vordingborg. Nakskovafdelingen havde ikke givet de store problemer. Afdelingen var så godt som affolket, da de fleste var gået på pension ved politireformen, og Ulven havde undladt at genbesætte stillingerne. Sikkert fordi han allerede på daværende tidspunkt vidste, hvor det bar henad. Med afdelingen i

Vordingborg var det en helt anden sag. De færreste af afdelingens tyve ansatte brød sig om nogen af deres kollegaer fra den falsterske afdeling. Og kærligheden var gengældt.

“Hvor er findestedet?”

“Det er lidt herfra, så vidt jeg kan forstå.” Lystrup bredte et kort ud på kølerhjelmene og lod fingeren glide hen over det. “Hér.” Han pegede på en lille firkant ved vandet.

“Og hvor er vi?”

“Vi er her på Avnø Naturskole.” Kim Lystrup pegede et andet sted på kortet. Det havde lettet hans samarbejdsevner betydeligt, at hans makker, Carsten Ottesen, var trådt af. Det samme var sekretæren og et par af de andre medarbejdere fra Vordingborg. Resten af medarbejderne var nu permanent flyttet til Nykøbing. Eller i hvert fald indtil den næste omstrukturering.

“Hvordan kommer vi hen til gerningsstedet?” Lars bukkede sig ned over kortet og studerede stisystemet. Kan vi køre dér?”

“Nej, det er den sti, du ser dér. Det vil jeg ikke anbefale. Jeg tror, vi skal udenom.” Kim lod fingeren følge vejen væk fra Avnø ind i landet og ud til vandet igen.

“Okay, hvad venter vi på?”

“Jeg tænkte, at vi kunne afhøre vidnerne først? Nå, der kommer opsynsmanden med nøglen.” Kim Lystrup gik den midaldrende, grønklædte mand i møde og fulgte efter ham hen til bygningen. De udvekslede nogle ord, som Lars ikke kunne høre, før Kim kaldte på ham. “Jeg tænkte, det var mere behageligt at sidde herinde i læ for den kolde vind.”

Lars nikkede og fulgte efter ind i glasbygningen til et stort fællesrum med borde og stole. Det hele så meget institutionsagtigt ud. Nærmest som et biologilokale på en skole. Der var plancher med dyre- og planteliv, udstoppede dyr og andet undervisningsmateriale. Han bredte kortet ud på bordet og studerede det igen.

“Hvad lavede vidnerne derude?”

“Du kan jo spørge dem selv.” Kim hentede de unge mennesker ind og bad dem tage plads ved det store, ovale spisebord.

“Det er min chef, Lars Andersen. Han vil lige stille jer et par spørgsmål, så kan I få lov at tage hjem.”

De satte sig på hver en stol ved siden af hinanden. Manden lagde armene omkring kvinden og så op på Lars.

“Dav, jeg er som sagt politikommissær Lars Andersen. Jeg kan forstå, at det var jer, der fandt...” De nikkede begge.

“Jeg er frygtelig ked af det. Jeg skulle have reageret hurtigere, da Lau sagde, at vi skulle holde os væk.” Kvinden havde tårer i øjnene. “Jeg håber ikke, Max har ødelagt alt for meget.”

“Max?”

“Det er deres hund,” svarede Kim. “Den var med dem, da de fandt afdøde.”

Lars forstod, hvor de ville hen. Det var ikke første gang, en hund havde fucket et findested op, og blev sikkert heller ikke sidste. Hunde var ådselædere af natur. Modsat kunne de takke mange hunde for at finde gerningssteder og afdøde. Deres fintfølende næser tog sjældent fejl.

“Hvad lavede I så langt væk fra naturcentret?”

“Max var løbet væk.” Det var igen kvinden, der tog ordet. “Vi havde ledt efter ham i over en time, da vi nåede til det forladte hus i vandkanten. Han ville ikke komme, selv om jeg kaldte. Han plejer ellers at lystre, men der var intet at gøre. Så jeg gik derop...”

“Hvor op?”

“Op til huset. Det så forladt ud, så jeg forstod ikke, hvad han var så interesseret i. Før Lau fik døren op.” Hun så op på manden, der sad med armene omkring hende.

“Så det var dig, der fandt liget?”

“Nej, det var vel teknisk set Max, men det var mig, der først så hende.”

“Stanken var meget voldsom, da vi åbnede døren og gik ind.” Hun tog sig til næsen og blev mere bleg.

“Hvor længe har hun ligget der?”

“Det kan vi ikke sige noget om endnu. Rørte I ved noget på ejendommen?”

“Kun døren.” Kvinden skubbede til manden.

“Nåh ja, og så kastede Maja op på dørmåttten.” Hun så undskyldende på dem.

5.

“Nej, vil ikke bukser. Sol skinner.” Alissa trampede i gulvet og lagde demonstrativt armene over kors.

Pia Holm talte til ti for sig selv og lavede så en aftale med datteren om, at bukserne kom med i tasken, så de kunne komme på, hvis det blev for koldt til strømpebukser og kjole. Hun elskede den røde kjole med dreje-rundtskørt, som hun havde fået af sin far til jul Lige nu skinnede solen fra en skyfri himmel, men hvis dagen i dag bare mindede en smule om den vinter, Danmark havde været forbandet med indtil nu, ville himlen snart være dækket af gråsorte skyer og regnen vælte ned.

Pia lagde bukserne sammen og ned i tasken sammen med resten af skiftetøjet.

“Hent din tegning, så vi kan se at komme afsted.” Pia rejste sig op og satte tasken ud i gangen. Mens Alissa puttede sin tegning i den lille rygsæk, smed Pia sin bærbare i tasken og tog nøglerne på kommoden. “Kom, på med flyverdragten.”

Alissa trak selv lynlåsen op og stak fødderne i støvlerne, mens Pia gav hende hue på. Hun spændede ud ad døren og hen til trappen, hvor hun tog fat i gelænderet og gik stille og roligt ned, trin for trin.

“Se, mor. Begge hænder!” Hun var allerede halvt nede, inden Pia havde låst døren, og så pavestolt ud, da hun satte begge fødder på gulvet. “Jeg kommer først.”

“Hov, hov, det gør du vel ikke.” Pia holdt hoveddøren, og lod Alissa løbe ud først. Hun løb glad hen og lænede sig sejrrikt op ad lågen.

“Du er vel nok hurtig. Nu husker du, at vi passer på ude på vejen.”

Hun nikkede, så de mørke krøller dansede om hendes ansigt, og så sig til hver side, før hun krydsede fortovet for at komme hen til bilen. Pia åbnede døren med hjertet fuld af kærlighed til sin smukke datter, så hun kunne kravle ind og sætte sig til rette i autostolen, mens hun satte taskerne ind på bagsædet.

“Sidder du godt?”

Alissa nikkede og rakte ud efter solbrillerne i forruden. Datteren var ikke blevet til ved de mest optimale omstændigheder, men det havde hun ikke tænkt sig at lade hende mærke med. Pia var meget bevidst om at give sin datter en mere tryk og rolig tilværelse, end hendes egen mor havde haft samvittighed til at gøre.

“Du ved godt, at jeg skal give dig sele på først.” Pia spændte selen og rakte hende de orange solbriller, som hun havde haft på hver morgen og hver eftermiddag, siden Britt havde givet hende dem en eftermiddag i august, hun havde passet hende. Pia havde haft et møde i København og ville ikke kunne nå hjem og hente Alissa, inden Skovtrolden lukkede. Det var ikke første gang, Britt havde passet hende, og blev nok heller ikke sidste, selv om hun nu havde en mindre hær af barnepiger og rengøringshjælp at trække på. De fleste var studerende på de nærliggende skoler. Det var ikke nemt at få et lederjob til at gå op med at være enlig mor uanset intentionen om altid selv at putte Alissa.

Mobilen begyndte at vibrere i tasken, før hun havde nået at få sele på selv. Det var Lars.

“Det er søndag.”

“Det ved jeg. Er du hjemme?”

“Ja og nej. Alissa skal besøge sin far. Vi er på vej til fængslet. Hvorfor?” Efter formiddagens besøg hos Britt og

Elias havde Alissa sovet til middag, og nu skulle de besøge Alissas far i fængslet.

“Der er kommet en sag ind. Avnø,” sagde Lars.

“Avnø? Er det ikke Sydsjælland?”

“Jo, men inden for vores område. Nogen chance for, at du kan komme?”

“Jeg vil ikke skuffe Alissa.”

“Hvor længe vil det tage?”

“Et par timers tid.”

“Kan du få nogen til at passe hende, når I kommer tilbage?”

“Jeg kan vel spørge Britt igen.”

“Tak. Jeg tekster dig adressen.”

“Det er Britt, du skal takke. Måske en lønforhøjelse snart er på sin plads.” Pia vidste, at Britt flere gange havde forsøgt at få hævet sin ydmyge HK-løn, men endnu uden held. Hun smed mobilen tilbage i tasken og vendte sig mod Alissa. “Skal vi se at komme afsted?”

Hun nikkede, så de orange solbriller hoppede op og ned på næsen. Pia ville vente med at ringe, til hun nåede ud på motorvejen. Bare det ikke havde været den søndag, Alissa skulle besøge sin far, så kunne hun have kørt datteren direkte over til Britt, så hun kunne lege videre med Elias. De tog turen til Danmarks sikreste fængsel en gang om måneden. Det var ikke noget, Pia havde lyst til, men hun havde ikke finanserne til at kæmpe imod Didis hær af advokater, så det ene besøg om måneden var blevet kompromisset. Didi ville have besøg en gang om ugen, og Pia ville ikke besøge ham. Hun var ikke sikker på, at det var en ubetinget fordel for Alissa at få et forhold til en far, der kom til at tilbringe hele sit liv bag tremmer. Omvendt ville hun selv ønske, hun havde haft valget, og at hendes mor ikke havde taget det for hende og forhindret hende i at lære sin far at kende. Hun havde ikke set ham, siden hun var tre. Hun havde overvejet at finde ham, efter at Alissa var kommet til verden. Børn ændrede ens prioriteter, og hun

vidste, at hendes moster havde været i kontakt med ham, men det var indtil videre kun blevet ved tanken. På dårlige dage tænkte hun, at hun havde været så meget i medierne i forbindelse med de sager, hun havde været med til at opklare, at han havde haft al mulig anledning til at kontakte hende. Hvis det var dét, han var interesseret i. Så enten havde hun aldrig betydet nok for ham til, at han gad involvere sig i hendes liv, eller også var han død.

6.

Det var for sent på sæsonen til at gå på jagt, så Uffe Hansen havde undret sig, da politidirektøren ringede og opfordrede ham til at mødes på sit jagtrevir. Men Helge Vintoft var ikke en mand, man sagde nej til. Slet ikke hvis man havde ambitioner om at drive det videre.

“Uffe, man holder øje med dig i øjeblikket.” Altid lige til sagen. Det var sådan, Vintoft var og det delte kollegaer, medarbejdere og samarbejdspartnere i to lejre: dem, der kunne håndtere det og elskede ham for det, og dem, der ikke kunne og derfor syntes han var Jordens største idiot.

“Hva’? Hvorfor?” Uffe forsøgte at samle sig efter den hårde besked.

“Det er bemærket, at du har klaret sammenlægningen af stationerne til UG medkryds og slange.”

“Nårh, det...” Han overvejede at rette direktørens ukorrekte dansk, men besluttede sig hurtigt for, at det ville være en ren selvmordsmission mod hans karriere.

“Jeg går fra 1. april, og man ønsker at udpege en arvtager ved samme lejlighed.” Vintoft tog kikkerten op og spejdede ud over engområdet.

“Men tror du, at jeg...”

Han nikkede. “Som sagt, så har du gjort dig positivt bemærket. Du har et af de flotteste regnskaber og bedste

opklaringsprocenter. Sådan noget lægger man mærke til.”

“Men politidirektør?”

“Shyy! Se!” Han pegede ind mod lysningen, hvor der stod en prægtig sikahjort med tyk, mørkegrå pels og en kraftig manke omkring halsen. “Se lige det gevir!” Han lagde an og sigtede, mens Uffe tænkte på sin stedmors ord. “Du bliver aldrig til noget her i livet, lille Uffe. Hvem vil ansætte en spinkel, dum knægt som dig? Din far kommer nok til at forsørge dig resten af sine dage.” Det havde ikke været et kærlig forhold.

Hans egen mor var død, da han blot var tre år gammel og han var blevet så glad, da faderen kom hjem og fortalte, at han skulle have en ny mor. Det var det, han havde ønsket sig allermost i verden, men som hans farmor havde sagt, man ikke kunne få. Hans far havde giftet sig kort tid efter. Stor var hans sorg, da han erfarede, at den nye mor ikke havde overskud til ham og mente, at han var stor nok til at passe sig selv. Hun havde rigeligt at se til med de tvillingdrengene, hun satte i verden et halvt år senere. De skrigende, krævende unger tog al hendes energi og kærlighed, og den smule, der var tilbage, fik hans far. Der var intet til lille Uffe. Han blev god til at beskæftige sig selv. Lærte sig selv at læse og søgte ind i bøgernes fantasiverden.

Bare hans far dog stadig havde været her, så han kunne se, at hun ikke fik ret. Han ville snart blive politidirektør.

Uffe vendte tilbage til lysningen, da Helges skud ragede gennem den frostklare luft. Han havde sigtet på hjorten, men den løb forskrækket ind i skoven. Uffe håbede, at det var løst krudt, der var i politidirektørens jagtriffel, for jagtsæsonen var for længst overstået. Der var kid på vej, så han kunne risikere at gøre en lille unge forældreløs, hvis han ramte.

“Man kan ikke få dem alle. Han havde ellers været flot i min jagstue.” Vintoft knækkede riflen igen og gik videre

med Uffe i staver bag sig. "Ham din APK-leder, han kom ud af skudepisoden uden skrammer, ikke sandt?"

"Lars Andersen? Jo, den undersøgelse blev hurtigt lukket, og han fik sit våben tilbage. Han kunne ikke have handlet anderledes, det har flere vidner bekræftet. Rigspolitiet sluttede sagen uden disciplinær forfølgning." Den sag lå over tre år tilbage i tiden, men det undrede ham ikke, at direktøren stadig kunne huske den. Skudepisoder var heldigvis ikke så hyppige i dansk politi, selv om der var kommet flere af dem de seneste år.

"Godt. Nå, men du må være ekstra påpasselig det næste stykke tid. Ingen interne sager og intet uden for protokollen."

"Nej, selvfølgelig, men der må da være andre kandidater?"

"Naturligvis, men jeg hepper på dig, kære Uffe."

7.

Han blev stående og så efter dem, indtil vagten kom hen til ham og pressede ham op mod væggen. Vagten råbte noget, han ikke opfattede, mens han stadig så i deres retning. Vagten låste håndjernene om hans håndled og skubbede ham mod døren. Han vendte sig og så en sidste gang mod døren i den anden ende af lokalet. Den dør de var forsvundet ud ad for få minutter siden. Der ville gå en måned, før han så dem igen, medmindre det lykkedes ham at komme ud.

"Få nu lidt fart på, Doskowski," skyndede vagten og puffede til ham igen. "Det er sgu ikke en pensionistklub, det her."

Han tog dybe indåndinger, sådan som psykologen havde lært ham, men det var svært at få vreden under kontrol. Han havde lyst til at gennembanke den psykopatiske vagt,

der tog ham væk fra sin familie. Se ham ligge blødende og tiggende på gulvet i fosterstilling, mens han havde magten over ham. Mens vagtens liv var i hans hænder, sådan som hans eget liv nu var i vagtens. Men han gjorde det ikke. Hans advokater havde gang på gang forklaret ham, at god opførsel fra hans side var en stor hjælp, hvis det skulle lykkes dem at få ham ud før tid. Og det skulle lykkes, for ellers ville hans datter nå at blive færdig med skolen, før han kunne blive en del af hendes liv. Det måtte ikke ske.

Han trængte så meget til at få vreden ud af kroppen, til at sparke og slå på noget, men hvis han bad om at komme ned i træningssalen, kunne han ikke foretage den opringning, der var endnu vigtigere end at få afløb for vreden, så han fortsatte med de dybe vejrtrækninger og forestillede sig, at han gik i Turkmenistans smukke, gulte bjerge. Endnu en af teknikkerne han havde lært af psykologen. "Find et behageligt sted. Et sted du kan være tryk, og forestil dig, at du er der, når du mærker vreden blusse op. Vrede er sundt og fungerer som en alarmklokke, der bliver udløst, når vi har en uopfyldt behov," havde psykologen fortalt.

Han forsøgte. Brugte al sin mentale styrke på at koncentrere sig om det kuperede landskab, stilheden og uendeligheden, han havde søgt til allerede som barn, men det var svært, når vagten blev ved med at skubbe til ham. Kommandere med ham. Der var ikke noget, han hadede mere end at blive hundset med. Han knyttede næverne hårdt og tænkte på sin datter. Smukke, søde Alissa med det lange, krøllede hår. *Min datter*. Vagten låste ham ind i cellen og fjernede håndjernene.

"Jeg vil gerne i træningsrummet lidt senere."

"Det må vente til aftenvagten. Jeg har ikke tid," svarede vagten og gik.

I samme øjeblik han hørte døren smække efter vagten, hamrede han knytnæven ind i væggen, så puds og maling stod om ørerne på ham, mens han brølede som en vred løve. Han skulle ud. Nu. Bare væk herfra. De havde placeret